

יוצא-לאור על-ידי
בית חב"ד המרכזי באר שבע
בסיוע צעירי אגודת חב"ד - המרכז

זמני השבת

ירושלים תל-אביב חיפה באר-שבע	6:59	6:49	6:57	6:42
כניסת השבת	7:59	8:00	8:00	7:57
צאת השבת				

ממתק לשבת

העלון השבועי לילדים

הלכה לשולחן השבת

הלכות "מוריד הטל" ו"ותן ברכה"

בחג-הפסח, התחלנו לומר "מוריד הטל" וגם "ותן ברכה", עד חג שמחת-תורה. להלן פרוט ההלכות:

"מוריד הטל": אם טעה ואמר "משיב הרוח ומוריד הגשמים", במקום "מוריד הטל", ונזכר טרם סיים ברכת "מחיה המתים", עליו לחזור לתחלת הברכה ("אתה גבור"). אם נזכר לאחר שסיים "מחיה המתים", עליו לחזור לתחלת תפלת שמונה-עשרה.

"ותן ברכה": אם טעה ואמר "ותן טל ומטר לברכה", חוזר לתחלת הברכה "ברוך עלינו", גם אם נזכר אחרי סיום הברכה, או אפלו אחרי כמה ברכות. ואם נזכר לאחר שסיים את התפלה, עליו לחזור לתחלת שמונה-עשרה.

ובשניהם ("מוריד הטל", "ותן ברכה") אם נזכר כשכבר הגיע זמן התפלה הבאה, שטעה ולא הזכיר "טל" בתפלה הקודמת, מתפלל פעמים 'שמונה-עשרה'.

אם יש ספק האם אמר נכון "מוריד הטל" או "ותן ברכה", ההלכה היא כך: עד שלושים יום (מיום ראשון של פסח), כנראה שאמר כפי שהתרגל לומר כל ימות החורף, ועליו לחזור על התפלה. לאחר שלושים יום, מסתבר שכבר התרגל לומר כהלכה, את הנסוח של ימי הקיץ ואינו חוזר.

(מקורות: שולחן ערוך הרב בעל התניא, סימן קיד סעיפים ב"ד, י"י, סימן קיז סעיפים ב"ג, קיצור שו"ע סימן י"ט)

המדור מוקדש ע"י ר' אברהם שיחי קדוש, לע"נ בנו הת' יוסף יצחק ז"ל

נקודה למחשבה

שלום חברים,

"לא אוכל ללמד אתך היום", אמרתי לחברי וסגרתי את הטלפון.

"למה בדיוק אינך יכול ללמד?", התערבה דיני, "הרי בקשת שאשטף כלים במקומך, כדי שתספיק להתכונן למבחן בחשבון".

"זה ילד שאני לא סובל. אין לי סבלנות ללמד אתו", הסברתי. "נראה לי שההתנהגות שלך לא הכי מתאימה לצווי השבוע בפרשה: 'ואהבת לרעך כמוך', אמר לי אבא.

"איך אפשר להכריח אותי לאהב מישהו?", שאלתי. באמת, אפלו ממש קשה לי להיות בחברתו.

"תחשב על זה שכל יהודי הוא חלק מגוף אחד של עם-ישראל, ושניכם כמו אחים, בנים יקרים לקדוש-ברוך-הוא. כיצד היית מרגיש כלפי אח שלך?", אמרה לי אמא.

לאבא הייתה הצעה נוספת: "הדרך היא פשוט לעשות. כאשר אתה מתנהג בדרך של חבה ואכפתיות כלפי מישהו - גם אם אינך חש כך - ההתנהגות מביאה לרגשות בהתאם, כמו שאמרו 'אחרי הפעולות נמשכים הלבבות'. הנהייה מפנה מקום בלב ומביאה לאהבה".

עשיתי חשבון פשוט מכל מה שאמרו לי, והבנתי מה עלי לעשות. זה נראה 'תרגיל' קשה, אבל בעזרת-השם אתמודד אתו בהצלחה.

שבת שלום, דני

יום שכולו שבת

כאשר שמע רבי משה פיינשטיין כי נולדה 'פרה אדמה' בארץ-ישראל, אמר: "הרי על הפרה להיות בת שנתים לפחות, כדי שיוכלו להשתמש באפר שלה, ומה יהיה אם משיח יבוא מחר? האם יהיה עלינו להמתין שנתים? (ספר תולדותיו)

נא לשמור על קדושת העלון

עונג שבת עם צביקימצחיקי

יעל חסין

הקמץ הנדיב

פעם יצא רבי עקיבא עם חכם נוסף בכדי לאסוף כספים לצדקה, עבור תלמידי חכמים עניים. כאשר נכנסו לאחת העירות, הבחינו מיד בבית מפאָר ומְהָדָר.

"בּוֹדַאי מִתְגַּוָּרֵר שָׁם אִישׁ עֲשִׂיר, שִׁיתָרֵם לָנוּ סְכוּם כָּסֶף נִכְבָּד", הִרְהַר הַחֲכָמִים וּפְנּוּ לְבִיתוֹ. אוֹלָם, עוֹד לִפְנֵי שֶׁהִסְפִּיקוּ לְנַקֵּשׁ עַל הַדֵּלֶת, שָׁמְעוּ אֶת בְּעַל-הַבַּיִת מְשׁוּחַח עִם בְּנוֹ.

"אָבֵא", שָׁאַל הַיֶּלֶד אֶת אָבִיו, "מָה אֶקְנֶה הַיּוֹם בְּשׁוּק לְאַרוּחַת צְהָרִים?".
 "נֹאכַל יִרְקוֹת", הִשִּׁיב הָאָב.

הַמְּשִׁיךְ הִבִּין וְשָׁאַל: "אֵילּוּ יִרְקוֹת לְקִנּוֹת, אֶת הַטּוֹבִים יוֹתֵר, אוֹ אֶת הַפְּשׁוּטִים וְהַזּוֹלִים?".

"קִנְיָה מִן הַזּוֹלִים יוֹתֵר", עֲנָה הָאָב, "כִּי תוּכַל לְקִנּוֹת כְּמוֹת גְּדוּלָה יוֹתֵר בְּמִטְבַּע אֶחָד".

לְשִׁמְעַ הַשִּׁיחָה הַבֵּיטוֹ רַבִּי עֲקִיבָא וַחֲבָרוֹ זֶה בְּפָנָי זֶה וְאָמְרוּ בְּלִחְשׁ: "כִּנְרָאָה שְׁאִין לָנוּ מָה לְחַפֵּשׁ בְּבֵית זֶה. אִם בְּעַל-הַבַּיִת הָעֲשִׂיר מְבַקֵּשׁ לְקִנּוֹת יִרְקוֹת פְּשׁוּטִים וְזוֹלִים, וְדַאי קִמְצָן גְּדוֹל הוּא וְלֹא יִתְרֵם מְמוֹן רַב".

דִּלְגוּ הַחֲכָמִים עַל הַבַּיִת, וּפְנּוּ לְאַסּוֹף כָּסֶף מִשְׁאָר הַתּוֹשְׁבִים. לְאַחַר שֶׁבָּקְרוּ בְּכָל בְּתֵי הָעִיר, עָבְרוּ שׁוֹב לִיד בֵּיתוֹ שֶׁל הָעֲשִׂיר. הַפַּעַם, הִיָּה בְּעַל-הַבַּיִת בַּחֲצָר.

בְּרִכּוּהוּ הַחֲכָמִים לְשָׁלוֹם, וּבִקְשׁוּ מִמֶּנּוּ לִתְרֵם לְצִדְקָה. לְהַפְתָּעְתֶּם, הִשִּׁיב לָהֶם הָעֲשִׂיר: "כִּרְגַע אֲנִי עָסוּק כָּאֵן בַּחֲצָר. אֲנֹא הַכְּנָסוּ לְבֵיתִי, וּבִקְשׁוּ מֵאִשְׁתִּי כָּלִי מֵלֵא בְּדִינִי זֶהָב".

רַבִּי עֲקִיבָא וַחֲבָרוֹ דָּפְקוּ עַל דֵּלֶת הַבַּיִת, וּמְסָרוּ לְאִשָּׁה, כִּי בְעֵלָה בִקֵּשׁ לְמַסֵּר לָהּ, לְתֵת לָהֶם כָּלִי מֵלֵא מִטְבְּעוֹת זֶהָב.

הָאִשָּׁה כָּלָל לֹא נִרְאָתָה מִפְתַּעַת, וְהִיא רַק שָׁאַלָה: "מָה הַתְּכַנֵּן בְּעַלִּי, כָּלִי מֵלֵא, אוֹ כָּלִי מֵלֵא וְגָדוּשׁ?". הַחֲכָמִים לֹא יָדְעוּ לְהַשִּׁיב, וּלְבַסּוֹף הִחְלִיטָה הָאִשָּׁה לְתֵת כָּלִי מֵלֵא וְגָדוּשׁ.

כְּשִׁיצְאוּ הַחֲכָמִים, וּבְרָכוּ אֶת בְּעַל-הַבַּיִת, שְׁאַלֵם הָעֲשִׂיר: "הֲרֵי בֵיתִי הוּא הִרְאֵשׁוֹן מִבֵּין בְּתֵי הָעִיר. אִם כֵּן, מִדּוּעַ בָּאתֶם אֵלַי רַק לְאַחַר שֶׁסָּבַבְתֶּם בְּכָל בְּתֵי הָעִיר?".

סִפְרוּ לוֹ הַחֲכָמִים עַל הַדֵּר שִׁיחַ שֶׁשָּׁמְעוּ בֵּינוּ לְבֵין בְּנוֹ, וְהוֹסִיפוּ: "רְאִינוּ כִּי מְבַקֵּשׁ אֶתְּהָ לְקִנּוֹת אֶת הַיִּרְקוֹת הַזּוֹלִים בְּיוֹתֵר, וְחִשְׁבָנוּ כִּי גַם לְצִדְקָה תִתְרֵם מִטְבְּעוֹת מוּעָטוֹת. לָכֵן הַחֲלַטְנוּ שֶׁחָבַל יִהְיֶה לְהִתְעַכֵּב בְּבֵיתְךָ".

חִזַּף הָעֲשִׂיר וְאָמַר: "עָבְרוּ הוֹצֵאוֹת בֵּיתִי רְשָׁאִי אֲנִי לְקִמְצָן, אֶךְ בְּמִצְוֹתַי שֶׁל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ הוּא אֲנִי מִשְׁתַּדֵּל לְהוֹסִיף וּלְהַרְבּוֹת".

רבי חיים הלברשטם מצנז

זְמַן וּמְקוֹם: נוֹלַד בְּשַׁנַּת תַּקנ"ג (1793), וּנְפָטַר בְּכ"ה יָסָן תַּרל"ו (1876). נוֹלַד בְּגַלְצִיץָה וְכָהֵן כָּרַב בְּצַנְז.

אוֹדוּתָיו: מְיַסַּד שׁוֹשְׁלֶת חֲסִידוֹת צַנְז. הִתְפָּרַסַם בְּגֵאוֹנוֹתָיו וּבְחֲרִיפוֹת לַמּוֹדוֹ. חֲבַר סִדְרַת סְפָרִים בְּשֵׁם 'דְּבָרֵי חַיִּים', הָעוֹסְקִים בְּדַרְשׁוֹת עַל הַתּוֹרָה, הַלְכוֹת וּשְׂאֵלוֹת-וַיְתוּבוֹת, וּמְכָאֵן כְּנוּיָו בְּעַל ה'דְּבָרֵי חַיִּים'. נוֹדַע כְּבַעַל צִדְקָה, לַמְרוֹת עֲנִיּוֹתוֹ.

סְפוּר: כְּאֶשֶׁר עִמַּד לְהַנְשֵׂא, גִּלְתָה הַמְּשַׁדְּכַת שְׂרַבִּי חַיִּים צוֹלַע, וְסִרְבָּה. הוּא הִצִּיג בְּפָנָיָה מְרָאָה, בַּהּ הִיא רָאָתָה אֶת עֲצָמָה צוֹלַעַת וְהִסְבִּיר: "מִשְׁמַיִם קָבְעוּ שְׁתֵּי צוֹלַעַת, אוֹלָם אֲנִי בִקְשָׁתִי לְקַחַת זֹאת עַל עֲצָמַי... כְּעַת תִּבְחָרִי, הֲאֵם אֶת רוּצָה לְהַנְשֵׂא לִי, אוֹ שְׁתֵּי צוֹלַעַת כְּפִי שֶׁנִּקְבַּע מְרֵאשׁ". וְאָכַן, בְּסוֹפּוֹ-שְׁלֵדָבָר הֵם הִתְחַתְּנוּ.

בְּנוֹ, אֲרִי־הַלִּיב נְפָטַר בְּגִיל 7. כְּשֶׁחֲזַר רַבִּי חַיִּים מִהַהַלְלוּיָהּ, אָמַר: "אָדָם שֶׁמְקַבֵּל מִכָּה חֲזָקָה, מִסְתּוֹבֵב לְרֵאוֹת מִי הִכָּהוּ, אֶךְ כְּאֶשֶׁר נֹכַח לְדַעַת שֶׁיִּדְרוֹ עֲשֵׂה זֹאת מִתּוֹךְ חֶבֶה, הוּא אֵינוֹ כּוֹעֵס אֲלֵא אֶף שְׂמַח. גַּם אֲנִי הִכִּיתִי מִכָּה אֲיָמָה, אֶךְ הִתְבּוֹנְנַתִּי שֶׁזֶהוּ מֵאֵת הַבּוֹרָא יִתְבָּרַךְ שֶׁאֲנִי כֹל-כֶּךָ אוֹהֵבּוּ, וְאִם-כֵּן, רְאוּי שְׁאֶקְבַּל זֹאת בְּאַהֲבָה". וּמִיָּד פָּצַח בְּתַפְלַת שְׁחִרְתִּי: "הוֹדוּ לָהּ קְרָאוּ בְשִׁמּוֹ...".

משתעשעים

לפניכם צופן, פתרו אותו וכתבו לנו - על איזה פסוק בפרשה נאמר משפט זה?

♠=ל	▲=א		
♣=מ	◆=ב	⊛	⊞
⊙=נ	♠=ג		
⊕=ס	♣=ד	⊛	⊞
☆=ע	⊙=ה	⊛	⊞
△=פ	⊕=ו		
⊗=צ	⊙=ז	⊛	⊞
⊘=ק	★=ח	⊛	⊞
⊚=ר	◆=ט		
⊛=ש	☆=י		
⊜=ת	⊙=כ	⊛	⊞

את הפתרון, בצירוף שם וכתובת ניתן לשלוח עד יום שלישי:
 • ב-SMS למספר: 052-8814124 • בפקס: 08-6273955
 • או בדואר: בית חב"ד המרכזי, ת"ד 814, באר שבע

בין הפותרים תיערך הגרלת פרסים
 פתרון פרשת שמיני: מפריס פרסה, מעלה גרה.
 הזוכה: גאולה אברגיל, מגדל העמק.

לזכות התאומים שלום-דובער ומנחם-מענדל שיחיו ביטון
 לרגל הכנסתם בברית-מילה בשעתומ"צ.
 שיזכו הוריהם שיחיו לגדלם יחד לתורה, חופה ומעשים טובים.